

Arrest

nr. 260 300 van 7 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54 / 3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 17 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 november 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 oktober 2020 dient de verzoeker, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) stelt op grond van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening) vast dat de Franse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het ingediende verzoek om internationale bescherming.

Op 27 november 2020 beslist de gemachtigde tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing houdt in dat niet België maar wel Frankrijk bevoegd is voor de behandeling van het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming en zij legt de verzoeker op om zich binnen de tien dagen aan te bieden bij de Franse autoriteiten. Het betreft een overdrachtsbesluit, zoals voorzien in de Dublin-III-Verordening.

Dit overdrachtsbesluit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 1 december 2020 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: I. Y.

voornaam: A.

geboortedatum: (...) 1993

geboorteplaats: N.

nationaliteit: Soedan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 §1 d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer I. Y. A., verder de betrokkene genoemd, die beweert van Soedanese nationaliteit te zijn vroeg op 07.10.2020 online een afspraak bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij ontving van ons een uitnodiging om zijn verzoek in te dienen op 15.10.2020. Hij diende effectief zijn verzoek in op 15.10.2020. De betrokkene kon op dat moment geen identiteitsdocumenten voorleggen. Hij verklaarde nooit een paspoort of identiteitskaart te hebben gehad. De betrokkene stelde dat hij eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot verschillende treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene eerder een verzoeken indiende in Frankrijk op 03.10.2016, 05.11.2018, 27.11.2018 en 22.03.2019.

De betrokkene werd op 26.10.2020 gehoord in het kader van zijn verzoek. Hij verklaarde niet gehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene stelde verder geen gezinsleden te hebben die in België of een van de lidstaten verblijven. Hij verklaarde wel 3 neven te hebben die in Frankrijk verblijven en er als vluchteling erkend zijn: A. A., 27 jaar, Metz (Frankrijk), A. T., Parijs (Frankrijk) en I. A., 27 jaar, Lyon (Frankrijk). Hij kon opnieuw geen identiteitsdocumenten voorleggen.

De betrokkene verklaarde dat hij Soedan in oktober 2015 heeft verlaten. Hij stelde dat hij per auto naar Tsjaad reisde waar hij ongeveer 8 maanden is gebleven. Hij verklaarde dat hij daarna naar Libië reisde met de auto en er ongeveer 2 maanden bleef. De betrokkene stelde dat hij Libië moest verlaten omdat hij er werd gekidnapt. Hij verklaarde dat hij per boot de oversteek maakte naar Italië waar hij het grondgebied van de lidstaten binnenkwam. Hij reisde een drietal dagen later verder naar Frankrijk waar hij in september 2016 aankwam. Hij verklaarde dat hij in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming deed en dat dit verzoek in oktober 2018 het voorwerp was van een afwijzing. Hij bleef nog enkele jaren in Frankrijk en kwam uiteindelijk op 04.10.2020 naar België waar hij opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende op 07.10.2020. De betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet meer heeft verlaten sinds zijn binnenkomst in Italië.

Op 04.11.2020 verstuurden wij een terugnameverzoek aan de Franse instanties. Zij stemden op 08.11.2020 in met ons verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over de dragen via de luchthaven van Lyon – Saint-Exupéry.

De betrokkene stelde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat hem dit werd aangeraden door vrienden. Nu hij in België is ziet hij zelf dat vluchtelingen hier goed worden behandeld. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat zijn verzoek er werd afgewezen en hij er problemen had met de politie. De betrokkene verklaarde dat hij werd geslagen door de politie, dat de politie racistische dingen tegen hem heeft gezegd en dat ze de documenten die hij in Frankrijk kreeg afnamen.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat zijn verzoek er werd afgewezen.

Hieromtrent benadrukken we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatische impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De Franse instanties stemden op 08.11.2020 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Franse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Frankrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgaan dat de Franse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale

bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Middels het akkoord van 08.11.2020 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Frankrijk. De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.

De betrokkene stelde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat dit hem werd aangeraden door vrienden. Nu hij zelf in België verblijft ziet hij ook dat vluchtelingen hier goed behandeld worden. Wat dit betreft willen we opmerken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er problemen had met de politie. Hij verklaarde dat hij werd geslagen door de politie. We benadrukken dat betrokkene de omstandigheden van het incident niet verder duidde en dat hij geen enkel bewijs aanbracht hiervoor. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Franse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Wat betreft de verklaring van de betrokkene dat de politie zijn documenten van Frankrijk heeft afgenomen merken we op dat de betrokkene niet verder duidde over welke documenten het juist ging. Aangezien het verzoek van betrokkene om internationale bescherming in Frankrijk werd afgewezen is het mogelijk dat hij bepaalde tijdelijke verblijfsdocumenten niet mocht behouden.

De betrokkene verklaarde ook dat de politie die hem controleerde racistische dingen tegen hem heeft gezegd. Hieromtrent wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Frankrijk. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Franse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscollages in Frankrijk. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Franse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Franse bevolking geen voorstander is van de opvang van vluchtelingen, of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Franse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen. Tevens leidt dit geenszins tot de conclusie dat de Franse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Franse grondgebied verblijven.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, Véronique Planès- Boissac e.a. , "Asylum Information Database - Country Report France", laatste update in april 2020, hierna AIDArapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen aan Frankrijk op dezelfde manier worden behandeld als andere verzoeken voor internationale bescherming. (AIDA-rapport p.52, Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin III Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven

van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA-rapport p. 52). Hieromtrent merken we op dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Lyon – Saint-Exupéry, de hoofdplaats van de prefectuur van de Rhône. De betrokkene wordt verzocht zich bij deze instantie aan te bieden. Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar de verantwoordelijke prefectuur dient te ondernemen.

Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: Accommodation centres for asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for asylum seekers (HUDA, AT-SA, PRAHDA, CAO) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' asielzoeker en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden. (AIDA-rapport p. 90, while Dublin returnees are treated as regular asylum seekers and therefore benefit from the same reception conditions granted to asylum seekers under the regular or the accelerated procedure.) Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. Ondanks de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren blijft het in sommige regio's moeilijk om iedere asielzoeker van opvang te voorzien en belanden ook asielzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (AIDA-rapport, p. 90).

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten.

Het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers. Dit betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te hebben.

Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk.

De gezondheidszorg is in de meeste Franse regio's goed toegankelijk. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor asielzoekers, vanaf 2020 zal een asielzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk moeten verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat vanaf 2020 de gezondheidszorg minder toegankelijk zal zijn. (AIDA-rapport p. 96). Dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming zodanig problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekt betrokkene niet aan haar verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.2. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 17 en 22 van de Dublin-III-Verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 191 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

(hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de “beginselen van behoorlijk bestuur, en met name de plicht tot grondigheid, voorzichtigheid, nauwgezet beheer, en de beginselen van redelijkheid en evenredigheid”.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“a) Eerste onderdeel ontleend aan schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest, artikel 62 van de wet van 15 december 1980, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, en met name de plicht tot grondigheid, voorzichtigheid, beheer gewetensvol, en de principes van redelijkheid en evenredigheid

De afgelopen maanden heeft het Coronavirus zich over de hele wereld verspreid. Verschillende landen hebben een nationale lockdown uitgevoerd en hun grenzen gesloten in een poging de verspreiding van het virus te stoppen. Ondanks strikte veiligheidsmaatregelen nemen het aantal infecties toe en kunnen ze zelfs worden omschreven als onbeheersbaar. Wereldwijd zijn tot nu toe bijna 250.000 mensen gestorven.

Zoals alle Europese landen wordt ook Frankrijk sterk beïnvloed door het Coronavirus. Een overdracht naar Frankrijk zou echter synoniem zijn met reizen, opeenvolgende veranderingen in de omgeving, veranderingen in de opvangstructuur, die onvermijdelijk uiterst schadelijk zouden zijn voor de verzoeker en een verhoogd risico op besmetting zouden veroorzaken.

Onder deze omstandigheden is, gezien de huidige gezondheidscrisis, een terugkeer naar Frankrijk absoluut ondenkbaar. Indien de verzoeker naar Frankrijk zou terugkeren, zou hij worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting omdat er geen garanties zijn dat hij daar zal worden ondergebracht (zie hieronder).

Een terugkeer naar Frankrijk zou daarom zonder twijfel een onmenselijke en ontorende behandeling zijn in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De tegenpartij kan er niet omheen. Op de dag dat zij de bestreden beslissing nam, wist zij heel goed dat verzoeker zich niet aan een reis naar een ander land kon houden, zonder een risico voor zichzelf te lopen.

Een overheidsinstantie kan van een persoon niet eisen dat hij risico's neemt en wettelijke bepalingen schendt, vooral niet die betreffende noodmaatregelen om de verspreiding van een pandemie zoals het coronavirus te beperken.

Het ministerie van Buitenlandse Zaken toonde een onbegrijpelijk en laakbaar gebrek aan voorzichtigheid.

De bestreden beslissing bevat geen enkele verwijzing naar de Covid-19.

Daarmee is de beslissing duidelijk onrechtmatig. Het schendt artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest, artikel 62 van de wet van de 15 december 1980, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, en met name de plicht tot grondigheid, voorzichtigheid, gewetensvol beheer en de beginselen van redelijkheid en evenredigheid

b) Tweede onderdeel ontleend aan schending van de artikelen 3, 17 en 22 van de Dublinverordening, artikel 191 VWEU, artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 Juli 1991 over de formele motivering van administratieve handelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, en met name de plicht tot grondigheid, voorzichtigheid, nauwgezet beheer en de beginselen van redelijkheid en evenredigheid

De tegenpartij schendt de Dublinverordeningen door geen rekening te houden met de huidige pandemie.

In de context van de ongekende crisis waarmee België en de rest van Europa werden geconfronteerd, werd verwacht dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen bevelen zou nemen om het grondgebied te verlaten op basis van de Dublinverordening.

Het voorzorgsbeginsel van artikel 191 van het Verdrag moet door de Belgische staat worden toegepast telkens wanneer het Europees recht implementeert en dus bij de toepassing van de Dublin-verordening (ook gebaseerd op het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie).

Europese solidariteit vereist dat de discretionaire clausule van artikel 17 van de Dublinverordening systematisch wordt toegepast in deze periode van pandemie, wanneer reizen van het ene land naar het andere absoluut moet worden vermeden.

Overwegingen met betrekking tot de gezondheid van de hele bevolking moeten voorrang hebben op de bureaucratische eerbiediging van de regels voor de verdeling van vluchtelingen tussen Europese staten. Een beperkte toepassing van de Dublin III-verordening tijdens de pandemie druist in tegen de geest van de Europese constructie.

Door het bestreden besluit te nemen, zonder rekening te houden met het risico in verband met de verspreiding van het virus, schendt de tegenpartij de artikelen 3, 17 en 22 van de Dublin-verordening, artikel 191 VWEU, de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, en in het bijzonder de plicht tot grondigheid, voorzichtigheid, gewetensvol beheer en de beginselen van redelijkheid en evenredigheid

c) Derde onderdeel ontleend aan schending van artikel 3 EVRM, artikel 4 van het Handvest, artikelen 3, 17 en 22 van de Dublinverordening, artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 on de formele motivering van administratieve handelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, en in het bijzonder de plicht tot grondigheid, voorzichtigheid, gewetensvol beheer, en de beginselen van redelijkheid en evenredigheid

Gezien het feit dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 18.1 van de Dublinverordening III en dus concluderen dat Frankrijk verantwoordelijk is voor de verwerking van de asielaanvraag.

Dat in dit geval Frankrijk niet kan worden beschouwd als de staat die verantwoordelijk is voor de verwerking van de asielzoeker als gevolg van de tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang.

Dat deze tekortkomingen worden bevestigd door verschillende bronnen hieronder beschreven.

Dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met artikel 3.2, paragraaf 2 en 3 van artikel III, die DUBLIN, die als volgt luidt:

2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd in gediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.

3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, met inachtneming van de regels en waarborgen die zijn vastgelegd in Richtlijn 2013/32/EU, een verzoeker naar een veilig derde land te zenden.

Dat, volgens de Europese jurisprudentie en de Verordening Dublin III, België een asielzoeker niet mag overdragen naar een land waar hij dreigt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM omdat er systemische mislukkingen in de asielprocedure en opvang voor aanvragers zijn.

In de bestreden beschikking is de tegenpartij van mening dat Frankrijk verantwoordelijk is voor het verzoek van verzoeker om internationale bescherming. Overeenkomstig de vaste jurisprudentie dient de wederpartij echter een concrete, rigoureuze en actuele analyse van de situatie in Frankrijk te maken

(RvV, 30 januari 2015, nr. 137.196 - Nieuwsbrieven EDEM januari 2015; RvV, 16 juni 2015, n 147.792).

1.

In de loop van 2019 heeft de Franse regering de voorwaarden voor het verwelkomen van migranten sterk aangescherpt, wat sterk werd opgezegd, met name door verschillende niet-gouvernementele organisaties.

We lezen dus in een artikel in Le Figaro van 27 juni 2019 :

« Plus de cinquante associations ont dénoncé ce jeudi un «durcissement» de la part de l'Etat des «conditions d'accès à l'hébergement et à l'accompagnement» des migrants visant à «décourager la demande d'asile» et les poussent à vivre dans des campements aux «conditions indignes

«Nous ne cessons d'alerter sur l'augmentation du nombre de personnes vivant en squats, en bidonvilles ou en campements dans des conditions sanitaires et sociales indignes», déclarent dans un manifeste transmis à l'AFP tes associations, parmi lesquelles la Fédération des acteurs de la solidarité, Médecins du Monde et Amnesty International France. Le texte déplore le «manque de volonté politique et de moyens pour respecter le principe d'accueil inconditionnel» de la part du gouvernement.

Les migrants, «victimes de discrimination», font face actuellement à un «durcissement» et à une «dégradation» des «conditions d'accès à l'hébergement et à l'accompagnement», une politique visant à «décourager la demande d'asile», écrivent-elles. «Le "tri" des personnes qui sollicitent un hébergement se généralise dans le territoire», assurent-elles. «Malgré l'obligation d'hébergement et d'accompagnement des demandeurs d'asile, moins d'une personne sur deux est aujourd'hui hébergée dans le Dispositif national d'accueil (DNA)», s'alarment les signataires dont fait aussi partie la Cimade, Emmaüs Solidarité ou France terre d'asile.

Par ailleurs, les associations rappellent que des personnes ayant obtenu l'asile et vivant dans des centres d'hébergement, sont parfois remises à la rue sans solution de relogement, à ta demande de l'Etat et de l'Office français de l'immigration et de l'intégration (Ofii), «un cycle infernal aboutissant à plus de personnes à la rue», selon elles. Cette pratique a déjà été dénoncée le 13 juin par certaines associations gestionnaires de centres » (nous soulignons).

Talrijke asielzoekers krijgen geen toegang tot opvang in Frankrijk. Dit wordt bevestigd in Revue des Droits de l'Homme in 2018 :

« Dans un contexte d'augmentation de la demande d'asile, les conditions d'accueil des demandeurs d'asile se détériorent. Malgré l'augmentation substantielle du nombre de places dans le dispositif national d'accueil (près de 90 000), 40 % des demandeurs d'asile ne sont pas accueillis dans un hébergement dédié. Loin de résoudre ce déficit structurel de places d'hébergement, la réforme de l'asile de 2015, comme la réforme en cours d'adoption au Parlement, participent d'une nouvelle forme de dégradation des conditions d'accueil : d'une part par l'accélération sans précédent des procédures, contribuant à la dégradation (les conditions d'examen de la demande, mais aussi par la « policarisation » de la prise en charge avec des dispositifs d'hébergement de plus en plus directifs, assimilable à une forme d'assignation » (nous soulignons).

Ook de medische sector werd beïnvloed door de strenge politieke van de Franse regering in 2019 santé:

« Des mesures restreignant l'accès au soin

Comme attendu, et malgré les protestations des associations, le gouvernement a acté l'instauration pour les demandeurs d'asile d'un délai de carence de trois mois pour accéder à la protection universelle maladie (PUMa), la Sécu de base. Jusque-là, ils y avaient droit dès le dépôt de leur demande. La ministre de la santé Agnès Buzyn s'est récemment élevée contre un « dévoiement » de la PUMa par des demandeurs d'asile venant de Géorgie et d'Albanie « qui sont a priori des pays sûrs » ».

Met rapport van Amnesty International van 2019 geeft aan dat :

« Le Parlement a ratifié en septembre l'accord de coopération entre l'Union européenne et l'Afghanistan, qui facilitait les renvois forcés de ressortissants afghans dans leur pays. À cette période, les autorités avaient déjà renvoyé en Afghanistan deux personnes déboutées de leur demande d'asile, qui risquaient pourtant de subir de graves violations des droits humains à leur retour dans ce pays. (...).

Des personnes apportant une aide humanitaire à des personnes réfugiées et migrantes ont cette année encore été poursuivies en justice et condamnées, en particulier à la frontière franco-italienne, près de Briançon. En janvier, Pierre Mumber a été condamné à trois mois de prison avec sursis pour « aide à l'entrée irrégulière » d'un étranger parce qu'« il avait distribué du thé et des vêtements chauds à des migrants près de la frontière avec l'Italie. En novembre, il a été acquitté en appel ».

Men dient trouwens de nadruk te leggen op het feit dat verzoeker aangaf aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij problemen had ondervonden met de Franse politie, dat deze hem geslaan had en racistische uitingen had geopereerd. Zijn documenten, verkregen in Frankrijk, werden afgenomen.

Daarnaast werden niet minder dan vier asielaanvragen van verzoeker afgewezen, waardoor hij in geval van terugkeer naar Frankrijk, zonder enige twijfel naar Soedan zou worden teruggestuurd, in schending met artikel 3 BV RM.

Deze onrechtmatige behandeling is ten zeerste onrustwekkend en duidt op duidelijke tekortkomingen in de opvang van asielzoekers in Frankrijk.

2.

Bestreden beslissing verzekert dat overwegende dat Frankrijk, naar het voorbeeld van België, een democratisch land is dat van onafhankelijke instellingen is voorzien, die aan de asielzoeker kandidaat een rechtvaardige en onpartijdige behandeling garanderen.

Dat Frankrijk ondertekenaar van het Verdrag van Geneve is, dat zij de Overeenkomst ter Vrijwaring van de mensenrechten heeft ondertekend.

Dat het feit dat Frankrijk het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend heeft geen voldoende garantie van het absolute eerbiedigen van de gegarandeerde rechten is aangezien het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de Lidstaten van de Raad van Europa voor hun nalatigheden regelmatig tot bovengenoemde Overeenkomst veroordeelt.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens echter heeft geoordeeld: « en tant que catégorie de la population ((particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une ((protection spéciale » au regard de cette disposition » ; dat het Hof concludeert dat « si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention » (EVRM 21 januari 2011, ZAAK. M.S.S c. BELGIË en GRIEKENLAND, Req. n°30696/09, §353);

3.

Aangezien dat de aangevochten beslissingen een schending zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, artikel 4 van het Handvest van de fundamentele rechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15 februari 1980 over de toegang, het verblijf, de instelling en de verwijdering van de buitenlanders en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Dat het geheel van de elementen die voorafgaan de toepassing van de tweede alinea van artikel 3 §2 van de Regeling Dublin III derhalve vereist aangezien deze elementen aantonen dat er in Frankrijk systemische storingen zijn in de procedure van asielverlening en de voorwaarden voor ontvangst van de

aanvragers en er dus een risico bestaat dat deze onmenselijke behandeling tot gevolg hebben en dat deze het artikel 4 van het Handvest fundamentele rechten van de Europese Unie schenden.

Dat aangezien de bestreden beslissingen Frankrijk als verantwoordelijk houden voor de behandeling van de asielaanvraag;

Dat aan de hand van de verschillende verslagen die van betrouwbare bronnen uitgaan, er moet vastgesteld zijn dat de vraag van internationale bescherming van de verzoeker door België op basis van het artikel van de Regeling Dublin III behandeld moet worden.

Dat het middel dus gegrond is.

Dat het dus past om de bestreden beslissing te vernietigen.”

Het enig middel is aldus opgebouwd in drie middelonderdelen. In elk van deze onderdelen maakt de verzoeker gewag van een schending van “*de plicht tot grondigheid, voorzichtigheid, nauwgezet (gewetensvol) beheer*”. Dergelijke afzonderlijke beginselen van behoorlijk bestuur zijn de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bekend, doch in hun samenhang gelezen kan worden aangenomen dat de verzoeker beoogt de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan te voeren. Het enig middel wordt dan ook, waar nodig, vanuit dit oogpunt onderzocht.

3.1. In het eerste middelonderdeel maakt de verzoeker gewag van een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

3.1.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

De Raad stelt met name vast dat de gemachtigde de beslissing in rechte heeft gemotiveerd op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, lid 1, d), van de Dublin-III-Verordening. Daarnaast heeft de gemachtigde ook geconcludeerd dat er geen grond is om het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker in België te behandelen op grond van artikel 17, lid 1, van de Dublin-III-Verordening.

Tevens bevat de beslissing een afdoende motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt aangezien de verzoeker eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk en deze lidstaat de terugname heeft aanvaard op grond van artikel 18, lid 1, d), van de Dublin-III-Verordening. Er wordt verder op uitvoerige en concreet gedocumenteerde wijze (“*Asylum Information Database - Country Report France, laatste update in april 2020*”, hierna: het AIDA-rapport, zoals toegevoegd aan het administratief dossier) gemotiveerd dat niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en dat de door het rapport beschreven situatie niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3, lid 2, van de Dublin-III-Verordening. De

gemachtigde licht tevens uitgebreid toe dat het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoekers voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten, zoals begrepen in artikel 3, lid 2, van de Dublin-III-Verordening en dat personen die in het kader van deze verordening aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De gemachtigde gaat hierbij telkenmale op uitgebreide wijze in op de specifieke situatie van de verzoeker, wiens eerder in Frankrijk ingediende verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen, alsook op de verklaringen die de verzoeker heeft afgelegd op 26 oktober 2020.

De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de uitgebreide motieven, zoals opgenomen in de bestreden akte, niet afdoende zouden zijn in het licht van de formele motiveringsplicht.

De verzoeker dwaalt overigens waar hij stelt dat de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar de COVID-19-pandemie bevat. Dienaangaande wordt immers als volgt gemotiveerd: *“De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekt betrokkene niet aan haar verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd”*.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

De door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming wordt tevens weerspiegeld in artikel 4 van het Handvest dat eveneens bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM) 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, moet de verzoeker evenwel aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden verwijderd, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoeker brengt een zeer algemeen betoog naar voor inzake de COVID-19-pandemie die de hele wereld en ook Europa, waaronder België en Frankrijk, treft. Hij meent dat een terugkeer naar Frankrijk ondenkbaar is omdat er geen garanties zijn dat hij daar zal worden ondergebracht waardoor hij zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting. De terugkeer naar Frankrijk zou daarom een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken en dus in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De verzoeker beroept zich aldus op een risico op een besmetting met een virus bij een overdracht aan Frankrijk, hetgeen een medische aangelegenheid betreft.

In medische aangelegenheden heeft het EHRM voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”*, te wijten

aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard.

Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

Meer recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verrijkt dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

In casu toont de verzoeker dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet concreet aan. De vrees voor een besmetting met om het even welk virus is hoe dan ook een louter hypothetische vrees. Bovendien betreft het een wereldwijde pandemie, zoals de verzoeker het zelf zegt. Een besmetting met het COVID-19-virus kan dus ook in België of elders plaatsvinden. De verzoeker is bovendien blijkens zijn verklaringen op 4 oktober 2020, en dus in volle COVID-19-pandemie, uit Frankrijk vertrokken om naar België te reizen en uit niets blijkt dat hij door deze reis een besmetting heeft opgelopen. Hij toont dan ook niet aan dat de terugkeer naar Frankrijk thans wel een verhoogd risico op een besmetting met zich mee zou brengen.

De verzoeker maakt bovendien in het geheel niet concreet aannemelijk dat zijn algehele gezondheidstoestand dermate verzwakt zou zijn dat een eventuele besmetting voor hem een reëel risico inhoudt voor een fatale afloop op korte of middellange termijn. In tegendeel, de verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaard dat hij in goede gezondheid verkeert. Voorts werd omtrent de gezondheidszorgen in Frankrijk in de bestreden akte vastgesteld dat het AIDA-rapport meldt dat asielzoekers, hieronder inbegrepen de Dublinterugkeerders, toegang hebben tot de Franse gezondheidszorgen. De verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven bij die deze vaststelling kan ontkrachten.

De louter hypothetische vrees voor een besmetting met het COVID-19-virus, volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Evenmin wordt een schending van artikel 4 van het Handvest, dat inhoudelijk met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, aangetoond.

3.1.3. De verzoeker beroept zich tevens op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel. Hij geeft aan dat een terugkeer naar Frankrijk ondenkbaar is gezien de huidige COVID-19-pandemie. De verweerder zou zelf goed weten dat de verzoeker niet naar een ander land kan reizen zonder een risico voor zichzelf te lopen. Bovendien kan een overheidsinstantie volgens de verzoeker niet eisen dat hij risico's neemt en wettelijke bepalingen schendt, vooral deze die betrekking hebben op noodmaatregelen om de verspreiding van het COVID-

19-virus te beperken. De verzoeker betoogt dat de verweerder een gebrek aan voorzichtigheid toonde en dat de bestreden beslissing geen enkele verwijzing bevat naar COVID-19.

De verzoeker gaat echter volledig voorbij aan het volgende motief in de bestreden beslissing:

“De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekt betrokkene niet aan haar verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.”

De verzoeker concretiseert voorts niet welke wettelijke bepalingen hij precies zou schenden door zich aan de opgelegde terugkeer naar Frankrijk te houden. Bovendien is de verzoeker slecht geplaatst om de verweerder thans een gebrek aan voorzichtigheid te verwijten. Het blijkt immers dat de verzoeker zelf op 4 oktober 2020, in volle COVID-19-pandemie, zich willens en wetens van Frankrijk naar België heeft begeven met het oog op het indienen van een verzoek om internationale bescherming nadat verschillende eerdere verzoeken in Frankrijk werden afgewezen. In die omstandigheden kan de verzoeker de verweerder geen onvoorzichtigheid verwijten wanneer er nog geen twee maanden later wordt beslist dat de verzoeker, op grond van de bepalingen van de Dublin-III-Verordening die geenszins door de Europese wetgever buiten werking zijn gesteld omwille van de COVID-19-pandemie, naar Frankrijk moet terugkeren.

Dat de verweerder van de verzoeker zou eisen dat hij risico's neemt, kan nergens in de bestreden akte of in de stukken van het administratief dossier worden teruggevonden. In tegendeel, er wordt gesteld dat alle noodzakelijke maatregelen worden opgevolgd. Voorts is het aan elk individu om voor zichzelf de nodige hygiënemaatregelen in acht te nemen, zoals het dragen van een mondkapje op drukke plaatsen en het regelmatig wassen van de handen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2. In een tweede middelonderdeel maakt de verzoeker opnieuw gewag van een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van de verzoeker is echter enkel gebaseerd op de premisse dat de verweerder geen rekening heeft gehouden met de huidige COVID-19-pandemie. De Raad kan hieromtrent volstaan met een verwijzing naar hetgeen reeds werd gesteld onder punt 3.1.1. In het tweede middelonderdeel wordt geen verdere kritiek naar voor gebracht die specifiek handelt over de formele motiveringsplicht.

Ook de in het tweede middelonderdeel aangehaalde schending van de artikelen 3 en 22 van de Dublin-III-Verordening en van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet wordt niet concreet toegelicht.

De verzoeker voert verder de schending aan van artikel 191 van het VWEU, van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Artikel 191 van het VWEU bepaalt als volgt:

“1. Het beleid van de Unie op milieugebied draagt bij tot het nastreven van de volgende doelstellingen:
– *behoud, bescherming en verbetering van de kwaliteit van het milieu;*
– *bescherming van de gezondheid van de mens;*
– *behoedzaam en rationeel gebruik van natuurlijke hulpbronnen;*
– *bevordering op internationaal vlak van maatregelen om het hoofd te bieden aan regionale of mondiale milieuproblemen, en in het bijzonder de bestrijding van klimaatverandering.*
2. De Unie streeft in haar milieubeleid naar een hoog niveau van bescherming, rekening houdend met de uiteenlopende situaties in de verschillende regio's van de Unie. Haar beleid berust op het voorzorgsbeginsel en het beginsel van preventief handelen, het beginsel dat milieuaantastingen bij voorrang aan de bron dienen te worden bestreden, en het beginsel dat de vervuiler betaalt.
In dit verband omvatten de aan eisen inzake milieubescherming beantwoordende harmonisatiemaatregelen, in de gevallen die daarvoor in aanmerking komen, een vrijwaringsclausule op grond waarvan de lidstaten om niet-economische milieuredenen voorlopige maatregelen kunnen nemen die aan een toetsingsprocedure van de Unie onderworpen zijn.

3. Bij het bepalen van haar beleid op milieugebied houdt de Unie rekening met:– de beschikbare wetenschappelijke en technische gegevens;

– de milieuomstandigheden in de onderscheiden regio's van de Unie;

– de voordelen en lasten die kunnen voortvloeien uit optreden, onderscheidenlijk niet-optreden;

– de economische en sociale ontwikkeling van de Unie als geheel en de evenwichtige ontwikkeling van haar regio's.

4. In het kader van hun onderscheiden bevoegdheden werken de Unie en de lidstaten samen met derde landen en de bevoegde internationale organisaties. De nadere regels voor de samenwerking van de Unie kunnen voorwerp zijn van overeenkomsten tussen de Unie en de betrokken derde partijen.

De eerste alinea doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van de lidstaten om in internationale fora te onderhandelen en internationale overeenkomsten te sluiten.”

Deze bepaling voorziet dus in een aantal doelstellingen, beginselen en criteria die de Uniewetgever bij de tenuitvoerlegging van het milieubeleid (en bij uitbreiding ook het gezondheidsbeleid) moet respecteren (HvJ 14 juli 1998, *Safety Hi-Tech*, C-284/95, punt 36; HvJ 13 maart 2019, *Polen t. Parlement en Raad*, C-128/17, punt 133). Artikel 191 van het VWEU richt zich dus tot de Uniewetgever, en niet tot de lidstaten wanneer zij individuele beslissingen nemen met toepassing van Unierecht. Er valt dan ook niet in te zien hoe de bestreden beslissing artikel 191 van het VWEU kan schenden.

In de mate dat artikel 17 van de Dublin-III-Verordening moet worden gelezen in het licht van het in artikel 191 van het VWEU vervatte voorzorgsbeginsel, merkt de Raad op dat de verzoeker geenszins aantoonde dat hij besmet is met het COVID-19-virus. Voorts toont hij ook niet aan dat tijdens de terugkeer naar Frankrijk de nodige hygiënemaatregelen niet kunnen worden gerespecteerd, zodat niet wordt aangetoond dat verzoekers verplaatsing de volksgezondheid in België of in Frankrijk in gevaar brengt.

De verzoeker houdt voor dat de Europese solidariteit vereist dat de discretionaire clausule systematisch wordt toegepast in deze periode van de COVID-19-pandemie, wanneer reizen tussen landen absoluut moet worden vermeden. Dienaangaande merkt de Raad op dat de reisbeperkingen die op het ogenblik van de bestreden beslissing in meer of mindere mate van kracht waren in de verschillende lidstaten niet elk personenverkeer tussen de lidstaten uitsloten. Bovendien blijkt *in casu* dat Frankrijk in volle COVID-19-pandemie op 8 november 2020 uitdrukkelijk de terugname van de verzoeker heeft aanvaard, zodat ook om die reden niet kan aangenomen worden dat de overdracht omwille van de variërende reisbeperkingen, die zowel België als Frankrijk opleggen, niet mogelijk zou zijn. Bijkomend is genoegzaam bekend dat tal van maatregelen kunnen worden genomen (mondmasker, afstand, desinfecterende gel, etc.) om het risico op besmetting te beperken.

De Raad kan de verzoeker niet bijtreden waar hij argumenteert dat gedurende de COVID-19-pandemie alle lidstaten systematisch toepassing zouden moeten maken van de discretionaire clausule op grond van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening. Dit strookt in elk geval niet met de richtsnoeren van de Europese Commissie, die juist de lidstaten aanmoedigt om de overdrachten zo vlug als praktisch mogelijk te hervatten (cf. COVID-19: Richtsnoeren betreffende de uitvoering van de relevante EU-bepalingen op het gebied van de asiel- en terugkeerprocedures en betreffende hervestiging, zoals op 17 april 2020 gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Unie). Anders dan verzoeker, meent de Raad ook dat het niet ondenkbaar is dat een systematische toepassing in heel Europa van de discretionaire clausule tijdens de pandemie, juist aanleiding zou geven tot meer verplaatsingen tussen lidstaten door verzoekers om internationale bescherming, die bijgevolg zich juist naar de lidstaat van hun keuze zouden gaan begeven tegen de doelstellingen van de Dublin-III-Verordening in.

De verzoeker maakt voorts niet aannemelijk dat de Franse instanties in de huidige omstandigheden en specifiek vanwege de aanwezigheid van het COVID-19-virus hun verplichtingen die voortkomen uit Verordening 604/2013 of uit andere richtlijnen betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de behandeling van verzoeken om internationale bescherming of de opvang van verzoekers om internationale bescherming niet kunnen nakomen.

De Raad stelt bovendien vast dat de gemachtigde in het kader van de gezondheidstoestand van de verzoeker op goede gronden heeft vastgesteld dat de verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 26 oktober 2020 verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. De gemachtigde wijst ook nadrukkelijk op het volgende: “De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekt betrokkene niet aan haar verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.” De

verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat de verweerder geen rekening heeft gehouden met de huidige pandemie (zie ook *supra* onder punt 3.1.1. en punt 3.1.3.).

Bijgevolg maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de verweerder ten onrechte dan wel op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17, lid 1, van de Dublin-III-Verordening.

Een schending van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel wordt derhalve niet aangetoond.

3.3. In de aanhef van het derde en laatste middelonderdeel maakt de verzoeker wederom gewag van een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van de artikelen 3, 17 en 22 van de Dublin-III-Verordening, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoeker brengt in zijn derde middelonderdeel echter geen kritiek naar voor die dienstig kan worden betrokken op de aangehaalde schending van de artikelen 17 en 22 van de Dublin-III-Verordening, de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Hij licht voornamelijk de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest toe. Door de naar voor gebrachte kritiek welwillend te lezen, kan de Raad ook aannemen dat tevens de schending van artikel 3 van de Dublin-III-Verordening wordt toegelicht, alsook de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Waar de verzoeker stelt dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met artikel 3, lid 2 en 3, van de Dublin-III-Verordening, merkt de Raad bovendien op dat in de bestreden akte hieromtrent wel degelijk op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd. In zoverre de verzoeker met deze kritiek zou doelen op een schending van de formele motiveringsplicht (*cf.* artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991), is deze kritiek ongegrond.

3.3.1. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

De door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming wordt tevens weerspiegeld in artikel 4 van het Handvest dat eveneens bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Deze bepaling bekrachtigt, zoals hoger reeds werd toegelicht, een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, §

108 *in fine*). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek voeren van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (*cf.* EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – het zogenaamd wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens de vaste rechtspraak van het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een

reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM moeten de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 219-220; EHRM 26 oktober 2000, *Kudla/Polen*, §§ 91-92). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak *Mohammed/Oostenrijk* van 6 juni 2013, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening dus ook een zeker niveau van hardheid moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het EHRM stelde het volgende: “*The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).* 95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimale graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, *A.M.E./Nederland*, § 28; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 219; EHRM 15 juli 2002, *Kalashnikov/Rusland*, § 95). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 251).

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM. De bewijslast ter zake rust in de eerste plaats op de verzoekende partij.

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus eenzelfde inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ (Grote Kamer) 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, ptn. 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ (Grote Kamer) 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, pt. 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat worden bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende moet de verzoeker, waar hij zich beroept op de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, concreet aannemelijk maken bij een overdracht aan Frankrijk vernederende of ontorende behandelingen te vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

Hieronder zal blijken dat de verzoeker *in casu* geen dergelijke schending aantoont.

3.3.2. De verzoeker betoogt vooreerst dat er in Frankrijk wel degelijk systematische mislukkingen zijn in de asielprocedure en opvang voor aanvragers, in de zin van artikel 3, lid 2, van de Dublin-III-Verordening. Volgens de verzoeker werden de voorwaarden voor het verwelkomen van migranten in de loop van 2019 sterk aangescherpt. Hij verwijst hieromtrent naar een artikel in *Le Figaro* van 27 juni 2019. Met verwijzing naar een publicatie van 2018 in het *Revue des Droits de l'Homme*, merkt de verzoeker op dat vele asielzoekers geen toegang hebben tot opvang in Frankrijk. Ook de medische sector wordt blijkens een publicatie van het Rode Kruis van 5 november 2019 beïnvloed door de strenge politiek van de Franse regering, die voor verzoekers om internationale bescherming een wachttermijn van drie maanden heeft ingevoerd.

De verzoeker citeert nog uit een rapport van Amnesty International over de situatie in Frankrijk *anno* 2019. De citering betreft het geval van twee Afghanen die naar Afghanistan werden verwijderd nadat hun verzoek om internationale bescherming was afgewezen en de veroordeling in eerste aanleg van een persoon die hulp had geboden aan migranten aan de Frans-Italiaanse grens, doch die in hoger

beroep werd vrijgesproken. Geen van beide voorvallen kan echter worden gelinkt aan verzoekers situatie, met name een Soedanese verzoeker om internationale bescherming die zich op grond van de criteria van de Dublin-III-Verordening terug naar Frankrijk moet begeven met het oog op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. De verzoeker maakt op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat er een terugnameakkoord zou zijn gesloten tussen Frankrijk en Soedan, terwijl de veroordeling wegens hulp aan migranten (die overigens geheel niet relevant is *in casu*) in hoger beroep ongedaan werd gemaakt.

Tot slot benadrukt de verzoeker dat hij verklaringen heeft afgelegd over de problemen die hij in Frankrijk had ondervonden (slagen, racistische uitingen vanwege de Franse politie en het afnemen van de in Frankrijk verkregen documenten). Hij stelt tevens dat hij zonder enige twijfel door de Franse autoriteiten naar Soedan zal worden teruggestuurd aangezien niet minder dan vier asielaanvragen reeds werden afgewezen.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing vooreerst het kader van de Europese Dublinprocedure wordt geschetst. Vervolgens wordt ingegaan op de opvangmogelijkheden en de behandeling van verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk en dit aan de hand van een belangrijke informatiebron, nl. het AIDA-rapport *geüpdatet* tot april 2020. Dit rapport wordt uitgegeven door ECRE en steelt op vaststellingen van Franse Ngo's en het kantoor van UNHCR in Parijs. De gemachtigde houdt tevens rekening met het profiel van de verzoeker, die als alleenstaande Dublinterugkeerder kan worden beschouwd wiens eerdere verzoeken om internationale bescherming reeds door de Franse autoriteiten werden afgewezen, en met de specifieke verklaringen van de verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt over de situatie voor asielzoekers en Dublinterugkeeders in Frankrijk en de bezwaren die de verzoeker bij een overdracht maakte, als volgt gemotiveerd:

“Hieromtrent benadrukken we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatische impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De Franse instanties stemden op 08.11.2020 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 (“de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Franse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Frankrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgaan dat de Franse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Middels het akkoord van 08.11.2020 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Frankrijk. De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.

De betrokkene stelde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat dit hem werd aangeraden door vrienden. Nu hij zelf in België verblijft ziet hij ook dat vluchtelingen hier goed behandeld worden. Wat dit betreft willen we opmerken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er problemen had met de politie. Hij verklaarde dat hij werd geslagen door de politie. We benadrukken dat betrokkene de omstandigheden van het incident niet verder duidde en dat hij geen enkel bewijs aanbracht hiervoor. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Franse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Wat betreft de verklaring van de betrokkene dat de politie zijn documenten van Frankrijk heeft afgenomen merken we op dat de betrokken niet verder duidde over welke documenten het juist ging. Aangezien het verzoek van betrokkene om internationale bescherming in Frankrijk werd afgewezen is het mogelijk dat hij bepaalde tijdelijke verblijfsdocumenten niet mocht behouden.

De betrokkene verklaarde ook dat de politie die hem controleerde racistische dingen tegen hem heeft gezegd. Hieromtrent wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Frankrijk. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Franse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscollèges in Frankrijk. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Franse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Franse bevolking geen voorstander is van de opvang van vluchtelingen, of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Franse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen. Tevens leidt dit geenszins tot de conclusie dat de Franse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Franse grondgebied verblijven.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Claire Salignat, Véronique Planès- Boissac e.a. , “Asylum Information Database - Country Report France”, laatste update in april 2020, hierna AIDArapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen aan Frankrijk op dezelfde manier worden behandeld als andere verzoeken voor internationale bescherming. (AIDA-rapport p.52, Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin III Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA-rapport p . 52). Hieromtrent merken we op dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Lyon – Saint-Exupéry, de hoofdplaats van de prefectuur van de Rhône. De betrokkene wordt verzocht zich bij deze instantie aan te bieden. Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar de verantwoordelijke prefectuur dient te ondernemen.

Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: Accommodation centres for asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for asylum seekers (HUDA, AT-SA, PRAHDA, CAO) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als ‘gewone’ asielzoeker en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden. (AIDA-rapport p. 90, while Dublin returnees are treated as regular asylum seekers and therefore benefit from the same reception conditions granted to asylum seekers under the regular or the accelerated procedure.) Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. Ondanks de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren blijft het in sommige regio's moeilijk om iedere asielzoeker van opvang te voorzien en belanden ook asielzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (AIDA-rapport, p. 90).

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten.

Het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers. Dit betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden

overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te hebben.

Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk.

De gezondheidszorg is in de meeste Franse regio's goed toegankelijk. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor asielzoekers, vanaf 2020 zal een asielzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk moeten verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat vanaf 2020 de gezondheidszorg minder toegankelijk zal zijn. (AIDA-rapport p. 96). Dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming zodanig problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”.

De Raad stelt dan ook vast dat de verweerder een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de opvangsituatie voor verzoekers van internationale bescherming of Dublinterugkeerders, ook terugkeerders wiens beschermingsverzoek reeds werd afgewezen, zoals in het geval van de verzoeker. De verweerder baseert zich hiertoe op recente en gezaghebbende informatie van ECRE. De verweerder heeft rekening gehouden met de wachttermijn van drie maanden in de gezondheidszorg en de verzoeker betwist niet dat hij geen gezondheidsproblemen heeft. Ook wordt uitdrukkelijk erkend dat er soms problemen zijn wat de opvangcapaciteit voor asielzoekers betreft. De verweerder duidt er evenwel op dat de Franse autoriteiten hebben gevraagd om de verzoeker over te dragen via de luchthaven van Lyon – Saint-Exupéry, de hoofdplaats van de prefectuur van de Rhône. De verweerder stelt uitdrukkelijk dat de verzoeker wordt verzocht om zich bij deze instantie aan te bieden. Daaruit besluit de verweerder dat de verzoeker geen verre verplaatsing naar de verantwoordelijke prefectuur dient te ondernemen,

hetgeen in andere gevallen mank kan lopen en aanleiding zou kunnen geven tot problemen om opvang te verkrijgen. Dit alles wordt door de verzoeker niet betwist.

De verweerder schetst ook de verschillende opvangvoorzieningen in Frankrijk en hij benadrukt dat dublintertugkeerders blijkens het AIDA-rapport (laatst geüpdatet in april 2020) in Frankrijk worden behandeld als 'gewone' asielzoeker zodat zij van dezelfde opvangmogelijkheden kunnen genieten. De verweerder erkent dat uit datezelfde rapport blijkt dat, ondanks de door de Franse autoriteiten geleverde inspanningen, de opvangcapaciteit in sommige regio's nog ontoereikend is. De verweerder concludeert echter dat, ondanks de kritische bemerkingen in het AIDA-rapport bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, er geen aanleiding is om te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Met de enkele citaten uit oudere en minder gezaghebbende informatiebronnen (zoals een krantenartikel en een publicatie in een Frans tijdschrift), en opnieuw te wijzen op tekortkomingen in de opvangvoorzieningen, toont de verzoeker niet aan dat de verweerder ten onrechte tot het besluit kwam dat de problemen in Frankrijk niet wijzen op systeemfouten.

Wat de wachtperiode in de gezondheidszorg betreft, merkt de Raad op dat de verzoeker niet betwist dat hij geen gezondheidsproblemen kent. Bovendien heeft de verweerder deze problematiek in rekening genomen en heeft hij het volgende gesteld:

“De gezondheidszorg is in de meeste Franse regio's goed toegankelijk. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor asielzoekers, vanaf 2020 zal een asielzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk moeten verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat vanaf 2020 de gezondheidszorg minder toegankelijk zal zijn. (AIDA-rapport p. 96). Dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming zodanig problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen”.

Door enkel de invoering van de wachtperiode aan te kaarten, toont de verzoeker nog niet aan dat hij hierdoor bij een terugkeer naar Frankrijk, en gelet op zijn specifieke situatie van een gezonde jonge man, een onmenselijke of vernederende behandeling zal ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker toont overigens geheel niet aan hij dat gedurende deze wachtperiode van drie

maanden geen toegang zou hebben tot dringende medische zorgen bij acute medische problemen die de fysieke integriteit ernstig in het gedrang kunnen brengen.

Door ook opnieuw zijn verklaringen aan te halen zoals hij deze uitlet tijdens zijn persoonlijk onderhoud, toont de verzoeker nog niet aan dat er thans een reëel risico is op slechte behandelingen bij een overdracht aan Frankrijk. De verzoeker betwist niet dat hij het aangehaalde incident niet verder heeft geduid en er geen enkel bewijs voor aanbrengt. Zoals de verweerder in de bestreden akte stelt, kan de verzoeker bij zijn terugkeer bij dergelijke problemen een klacht indienen bij de Franse instanties, hetgeen de verzoeker thans niet betwist. De verzoeker betwist evenmin het motief dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de Franse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Wat de afgenomen documenten betreft, stelt de verweerder op goede gronden dat de verzoeker niet verder duidde over welke documenten het juist ging en dat het normaal is dat de verzoeker bepaalde tijdelijke verblijfsdocumenten niet mocht behouden aangezien zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk werd afgewezen. Door louter opnieuw zijn verklaringen te herhalen, toont de verzoeker niet aan dat de verweerder deze verklaringen niet op een zorgvuldige wijze in rekening heeft genomen en heeft afgetoetst aan de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming. Bovendien kunnen loutere verklaringen, zonder enig begin van bewijs ervan of zonder andere ondersteunende stukken of informatie, niet volstaan om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Waar de verzoeker stelt dat hij ongetwijfeld door Frankrijk zal worden teruggestuurd, gelet op het feit dat zijn vier eerdere verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen, gaat de verzoeker volledig voorbij aan de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Hieromtrent benadrukken we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatische impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De Franse instanties stemden op 08.11.2020 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 (“de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Franse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Frankrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Middels het akkoord van 08.11.2020 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Frankrijk. De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren”.

De Raad merkt op dat de verweerder er aldus op heeft gewezen dat de nood aan internationale bescherming reeds meerdere malen in Frankrijk werd beoordeeld en niet gegrond werd bevonden. Bovendien heeft de verweerder benadrukt dat de Franse instanties middels het terugnameakkoord bevestigd hebben dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het nieuwe verzoek van de verzoeker, zodat er bij de overdracht geen sprake is van (indirect) refoulement. De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Na een eventuele nieuwe afwijzing kan hij, zoals dit door de verweerder wordt gesteld, in Frankrijk bovendien beroep doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de Franse autoriteiten zijn nieuw verzoek om internationale bescherming niet op een objectieve en gedegen wijze, rekening houdende met hun internationale en Europese verplichtingen ter zake, zullen behandelen. Een reëel risico op indirect refoulement (een verwijdering door Frankrijk naar Soedan) wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.3. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat de verweerder wel degelijk ernstig en op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht of de verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, bij zijn overdracht naar Frankrijk zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

De verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat hij bij overdracht naar Frankrijk zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van asielzoekers, in het bijzonder voor Dublinterugkeerders, of in de behandeling van

beschermingsverzoeken aldaar, dan wel omwille van de specifieke omstandigheden van zijn individuele geval.

In die omstandigheden kon de gemachtigde op redelijke wijze besluiten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van de artikelen 3, lid 2, of 17 van de Dublin-III-Verordening.

Een schending van artikel 3 en/of 17 van de Dublin-III-Verordening, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, of van de zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.4. Het enig middel is, in al zijn onderdelen, ongegrond.

Wat de aangehaalde schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 22 van de Dublin-III-Verordening betreft, stelt de Raad vast dat de verzoeker in geen van de drie middelonderdelen op duidelijke wijze toelicht hoe de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Het enig middel is op dit punt dan ook niet-ontvankelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE